

CĂPITANUL

mit al poetilor

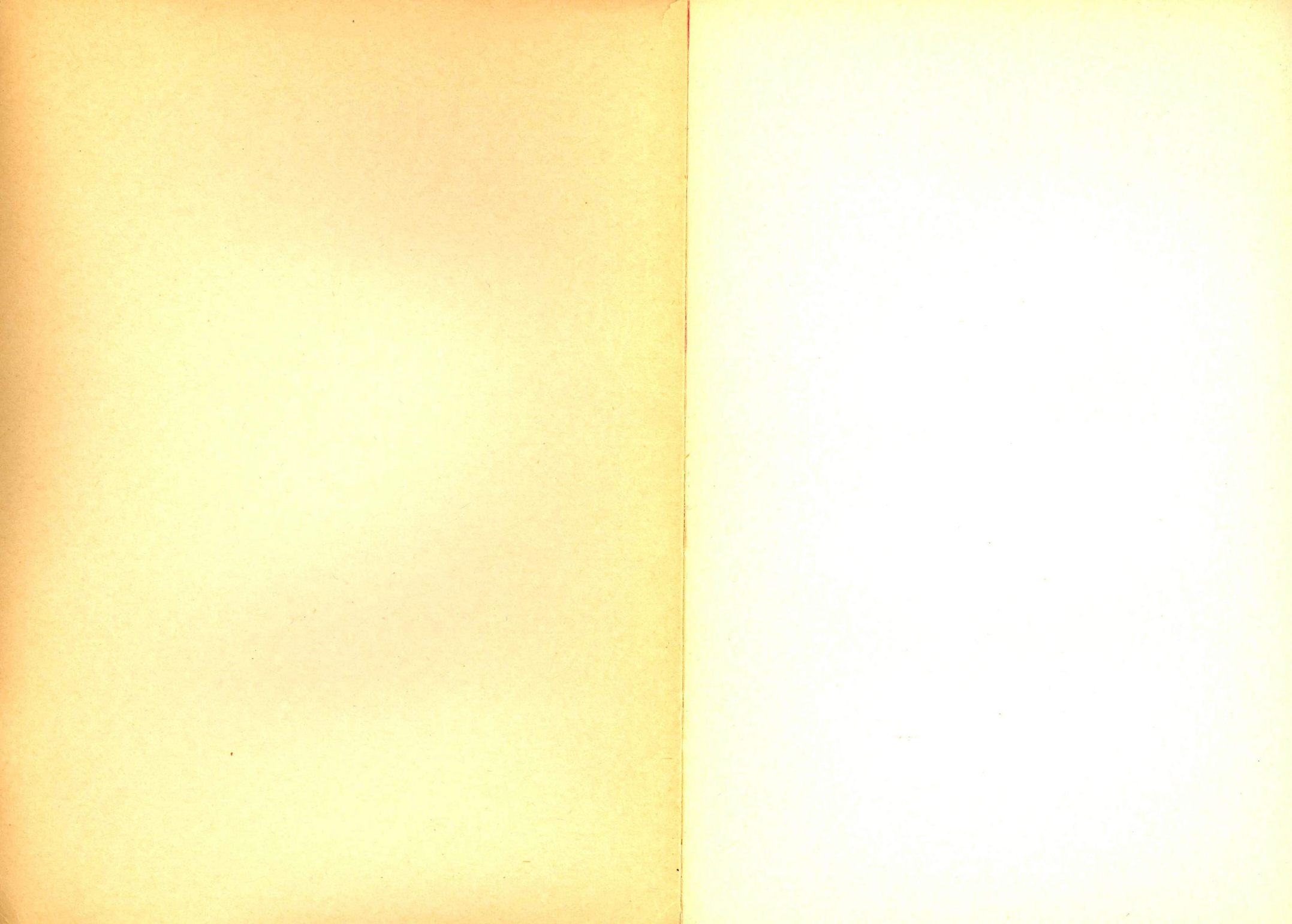
ARON COTRUS * VALERIU
CĂRDU * RADŪ GYR * TUDOR
ARCHEZI * VASILE POSTEU-
CĂ * ION TOLESCU * D. BA-
CU * ALBERTO CRESPO * KARL
HAUSHOFER

*

1933 - 30 NOEMBRIE - 1963

COLECȚIA DACOROMANIA

CĂPITANUL

mit al poezilor

ARON COTRUȘ * VALERIU
CÂRDU * RADU GYR * TU-
DOR ARGHEZI * VASILE
POSTEUCĂ * ION ȚOLE-
SCU * D. BACU * ALBERTO
CRESPO * KARL HAUS-
HOFER

*

MADRID
1964

LUI CORNELIU ZELEA CODREANU

la 25 ani dela moarte

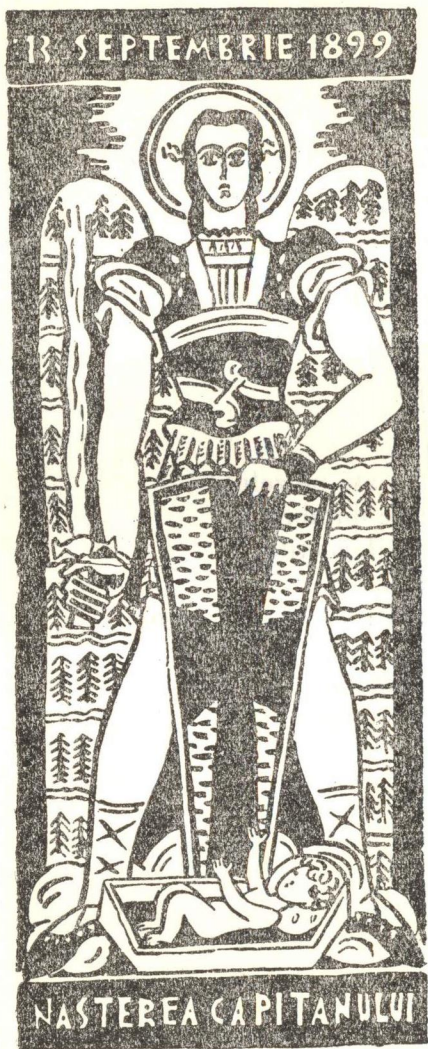

ată-ne zelul,
corn de dumbravă
cântecul poezilor
cătreflavă,
zugerăvite'n stihuri icoane,
cătrefcerul
eternităților...
pentru sufletul tău, Căpitane!

Depósito Legal: M. 18.060-1964

GRÁFICAS BENZAL. - Virtudes, 7. - MADRID

«Spre inimile cele necurate care vin
întru prea curata casă a lui Dumnezeu,
fără mișcă întind sabia mea.»
(Sf. ARHANGHEL MIHAIL.)

«Acolo, la icoană, făceam de gardă cu
schimbul, zi și noapte, cu candela aprinsă.»
(CORNELIU ZELEA CODREANU.)

Întemeierea «Legiunii Arhanghelul Mihail»

«Biruința sufletului creștin, biruința nemuritoare ieșită din martiriu.»

(CORNELIU ZELEA CODREANU.)

29/30 Noembrie 1938
Martiriul dela Țâncăbești

ARON COTRUȘ

Ț A R Ă

uite-i!...
arși de soare, aspri, 'ndrăzneți,
crainici iuți ai unei noi vieți...

ca printre fulgere, prin furtuni, pe sub grin-
vin voinicește de pretutindeni : [dini,
pădure mișcătoare de goruni nebuni,
oaste făcătoare de minuni,
cu vrere năpraznică, vie
de-atotputernicie...
feți-frumoși ai unui nou noroc,
cresc sprinteni, s'otelesc, se răscoc,
sub ceruri de plumb și de foc...

în foamea-i de faptă și infinit,
țara cu trup tâlhărit,
cu inima arsă,—
dârză, mănoasă-i revarsă :
puhoi spre 'mpotriviri,
peste porunci de sbiri,
spre înclăștări ce-i adastă
pe cea mai înaltă creastă...

rupți de străbuni, de părinți,—
cu vreri, cu pași fierbinți
calcă prin timp, biruindu-l
cu truda, cu 'ndrășneala, cu jindul...

sub pașii lor iuți de-avangarde,
piatra, pulberea scapără, arde
și drumuri de foc se rup, împărătește,
spre-un aspru destin ce se'mplinește...

tabere cresc, —veacul să-l clatine,
peste tângueli împietrite în datine...
tabere cresc-vaste cetăți,
peste gemete și strâmbătăți,
peste schilave răsmeriți de-alteđați,
peste 'ntinderi de plecate capete,
peste putrede robiri ce 'ncep să scapete...

prin ierburi ca de cue,
tabere, puterea năprasnică, șue,
și-o sue,
pe muntele învins, despicat,
pe care-l calcă, neîncetat,
mers apăsător,
mers încrunțat
de-opincă năzdrăvană și bocanc ferecat...

fruntea se'nfrățește cu palma...
flăcăi de bronz, în arșiți, devalma
îășnesc, în cete, cu sânge neînfrânt,
ca din fund de pământ,
ca din piatră,
spre-o nouă, veșnică vatră...

le simți dârjenia, din ochi, din falcă,
din felul cum calcă...
din patima lor aspră și idolatră,
din pumnii de piatră...
din foamea lor grea
de cer și de mâine...
din mersul lor : roib fără frâne
spre-un uriaș altceva...

sprintene sape
și târnăcoape
schimbă trândave alvii de ape...
le'năbușe răsmerița ce crește-potop...
le vindecă mersul zănat și șchiop...
pe urme de bălți cu ape schiloade,
slobodă, glia fierbinte dă roade...

ca'n basm, biserici cresc
din vis tineresc...
sună altfel, prin veac,
toaca peste satul sărac...
sună,
răsună-a furtună
ca o goarnă nebună,
mereu,
peste inima neamului meu,
peste zilele neamului meu...

cu foame de lup
drumuri noi rup,
adânc, pân'departe,
peste stâncile moarte...

meșteri,
în repezi, năvalnice creșteri...
ținte—
dincolo de zarea ce minte,
dincolo de blid și cuvinte...

nu-i furtună nebună,
nu-i ploae de foc,
să-i oprească pe loc...
să-i oprească pe loc...

dârjenie fără'nfrângeri
de flăcăi-îngeri,
gata să traecă, așa la noroc,
prin gloanțe, prin apă, prin foc,
să mute munte după munte,
să'nfrunte—
răsmerițe crunte
și nenoroc...

aceleași porniri îi adună :
oaste de gând și furtună,
cu flintele, gata'ncărcate,
pentru cazne vechi și strâmbătate...
cu svelte,
darnice și ucigașe unelte,
din care țâșnește și crește'ndrăzneță—
o nouă viață...

cerul, într'o zi,
împărătește va răsplăti
nemărginita lor învolburare,
vrerea și dârjenia lor fără hotare :
stâncile ce-azi pașii li-i rod,
împărățiile de nisip și de glod,
ca mâine da-vor rod...

pașii lor semeți, în glia grea,
urme fierbinți vor lăsa,
urme de foc vor lăsa,
drumuri năpraznice de mergere vie
spre slavă și'mpărăție...

din mulțimile oarbe unu s'alege...
gândul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoșe de neînfrânt...
pasul lui: cutremur de pământ...

veacul, sub trăsnete, în sbatere grea,
îi zice cum vrea,
îl botează cum vrea...

la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lângă furtună
și lângă-o inimă mai bună ca o pâine: —
cruzimi de tigru, auzuri de câine...

noua lui limbă
fața țării o schimbă:
grâul crește mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se'mbracă'n mușchi mai tari ca de-oțel...
pentru o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă'n luptă...
bătrânii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască
să stee *drepti* la vorba lui împărătească...

pușca, tunul, tancul, cu botul în tină
i-se închină...
pacea-i mai pace, războiul-mai crunt...
pentru el sunt toate-așa cum sunt...
ochii lui cu mii de uitături de-odată
străfulgeră și scoală în picioare țara toată...

se năruie tot ce-i putred și rău
sub furtunile destinului tău,
pentru tot ce prin timp va rămâne,—
țară cu altă față,
țară ce crești îndrăzneată
 peste glod, peste ceață,
 peste azi,
 peste mâine,
peste marea nesfârșită de capete,
ca un soare ce n'o să mai scapete...

îndrăzneți
de alte'ndrăzneți...
 supuși-rebeli,
crâncen biciuiți de sârg și fierbințeli,
 beți
de alte poveți,
cruzi pân'la uitare de sine,
pentru-un îndărătnic pas spre mai bine,—
vom alege, vom bate mereu,
drumul cel mai lung și mai greu,
pân'ce-om simți că opinca răbdării se crapă,
pân'ce-om vedea că urmele'n veac și le sapă
cu opinca la fel,
bocancul nostru putred, rebel...
pân'ce'ntr'n zi,
spre zările aceluiaș țel,
pe creștete ni s'o topi,
de zăduful bățăliilor, —casca de-otel...

ieri : —stârv...

măine : —sângerări pe munții aspri până'n
[vârf,

fără sudălmi, fără scrâșniri din dinți,
cu genunchi de fier, cu tălpi fierbinți...

pentru fâșiile de trup, rămase'n colții știrbi și
[goi

ai stâncilor pe care crâncen le-am învins,
nu ne-om uia, cu ochii făr'de nădejde, înapoi,
n'om îngălbeni, înspăimântați de necuprins...

cu privire aspră, caldă, îndrăsneată,
vom privi prăpăstiile, în față...
și pe marginile lor, colibe ne-om clădi
din ceață și din treceri iuți de vijelii...

în fiecare nouă dimineață,
fi-va mai aspră și mai semeată,
foamea fierbinte
de-a răsbate 'nainte
spre piscul cel mai ascuțit, mai nins,
pe care încă pas de om nu l-a atins.

în trăiri tot mai aprinse, tot mai vii,
zi după zi,
vom stăpâni din nou, din nou vom cuceri,
—în împotrivirile ce hârăe și latră—
cu vrere sălbatică, oarbă :
fir de iarbă după fir de iarbă
și piatră după piatră...

își uită de pâine, de apă,
de truda ce inima și palma li-o crapă...
vrerea flămândă, nebună, ce-i mână
și răgaz nu le lasă,—
li-e singura stăpână
și mpărăteasă...

milioane de pași din genunchi de oțel
samănă la fel,
cu dărnicie după el,
prin timp ca printr'o verde iarbă-naltă,
oricare din acești vremelnici inși,
solari și neînvinși,
ce cresc sburdând pe șes, pe munte, laolaltă...

pentru orice strașină valahă—nouă ori stră-
[veche,—
unde-i pasărea măiastră: vorba fără de pere-
[che,—
poduri să ne-arunce peste vreme, peste zare,
peste prăpastia cea mare?!

unde-i pasul mândru și buiac,
drum să bată într'o ziuă ca'ntr'un veac,—
într'un sălbatic salt
spre'nalt,
să răsbune dintr'odată, mersul nou de foc,
atâtea și atâtea șovăeli și putreziri pe loc?!

sus frunțile, cosași uriași!...
coasele'n zădufurile ce ne răscoc,
să pară, pe cer, curcubeie de foc...

străfulgeră ciocan!...
isbește, târnăcop!...
flăcări să'ngrop,
să desgrop,
sămânță de foc,
de foc și noroc...
din orice grăunte
să crească-un munte...

isbește năpraznic piatra mișea,
scânteii să țâșnească din ea,
fulger să ne fie, soare ori stea,
pentru truda cea mai grea...

flăcăi dârji, pe brânci,
drum spintecă'n stânci
către cea mai bună, mai izbăvitoare pâine:
către ziua de mâine...

pumni se desfac, se închid fierbinte—
frunze roșii pe unealta ce nu minte...
crește'n ei, se frământă mereu:
soartea năprasnică a neamului meu...

pași... pași...
sprinteni, mărunți, uriași...
pași adunați, împlețiți într'o zi,
ca'n ajunul unor crunte bătălii,
într'un lunatic marș, nebun apăsător,
spre zări sub care încă nimeni n'a călcat...

de-o fi fulgerat să scapăt,
printre chemări de goarne,
mâine-poimâne,—
cine-o rămâne,

pușca s'o joace,
cazmaua s'o'ntoarne?!
cine va duce dornic, fierbinte,
peste zări înainte,
dârz, dacicul drum până la capăt?!...

latră cazmale deavalma...
tresaltă inima, sângeră palma...

trudă mută, trează, surdă,
la temelii de lumi ce se'mburdă...
un veac putred se'ncurcă, se clatină...
trude preschimbă-se'n lege, în datină...

'nainte!...
'nainte!...
vrerea iuțește brațul fierbinte...

pentru primejdii noi, bocancii vechi mi-i fe-
[rec...
crește peste mine, peste timp și'ntuneric,
sub fulgere—un *mâine* feeric...

troițe,
poduri,
fântâni
cresc svelte din tinere mâini,
în zile ca'n lungi săptămâni...

țara a cui e?!...
timpul al cui e?!...
cine ne bate brațele'n cue?!...
'nainte!
'nainte!...
trece fierbinte...
cade, se scoală și-aleargă spre faptă,
calea cea dreaptă...

brânca se strânge brusc ca pe-o pușcă,
pe unealta ce se smulge și mușcă...

zi de zi,
săptămâni,
an lung după an,
ne'nfrântă se sbate, sporește, asudă,
cu milioane de genunchi și de mâni,
cu milioane de mușchi și plămâni:
truda zăludă
izbânda zăludă

cu'ndărătnicie fără'de hotare,
bate mai aspru, mai tare,
bate ciocan năzdrăvan,
din graniță'n graniță să se audă,
țara uimită să te audă!...

vârtos, voinicește,
isbește!...
isbește, ciocan năzdrăvan,
piatra să geamă, să se'nspăimânte,
fierul să'mproaște flacări, să cânte
izbânzile muncii ne'nfrânte!...

punți peste munți,
pod lângă pod,
peste ape ce rod...
dârz, drumuri desnod
prin piatră, prin glod,—
pentru norocu-ți, năvalnic norod!...

peste gropi de trufași arândași,
peste gropi de tâlhari cămătari,—
plugule, tot mai aspru să ari,
peste pustiu să nu lași,
bruș nezdrobot să nu lași!...

peste mișelnice morminte de hoți,
de hoți și netoți,
ară adânc, adânc cât doar poți!...

căci e pe drum,
un plugar cum altul nu-i să-i semene...
după-al cărui pas ogor sălbatic n'o rămâne...
plugarul năzdrăvan ce va ara prin foc și prin
[scrum,
cu pas de fulger, cu brațe de cremene...
plugarul—împărat, de mâine...

pâine ca de piatră...
lenea străveche-i latră...
strigoi fără nume și vatră,
din scârnavă lor șatră,
îi hulesc, îi latră...

pentru drumuri noi ce'n stânci se rup,
uită-ți foamea de lup!...
uită-ți de tine, trup!...

pentru—ale zilei de mâine cântece—
uitați—vă foamea sălbatică,—pântece!...

strânge-te'n trăiri tot mai iuți, tot mai vii,
năprasnică sete de-a stăpâni!...
nestăvilită năvală
de vrere imperială!...

pași de sudoare uzi...
prin pulberea clipei i-auzi...

ciocanul cântă
în pulpa stâncii când se împlântă...
latră cazmale deavalma...
plouă fruntea, sângeră palma...

veacul călit, frământat,
ști—va pe unde—am călcat...
țara, peste vremi, aduce-și-va aminte
de urma noastră fierbinte...

nu-i lege, nu-i fărădelege
gândul la ochi de-acum să ni-l mai lege...
nu-i furtună aspră să ne'ntoarcă'n gât
vorbele ce'n noi dospit-au atât...

ca un lunatic orb, pe-un flaut,
prin bezenele mele, te caut,
te caut :

cuvânt fără samăn, între cuvinte multe,
când te-oiu urla, —dumnezeiască pradă—,
țara toată în genunchi să cadă
și, cu pumnul pe armă, să te-asculte...

timpul al cui e?
al cui e?
cine ne bate brațele'n cue?
ce ne'nțeles, neghiob nenoroc,
putea-ne-ar vreodată opri iar pe loc :
pașii de foc,
gândul de foc?!...

vremea uriașe izbăvitoare biserică,
de blid și șovăeli îi desferică...
din aceleași străvechi, oloage cuvinte—,
sprintenă,
nouă,
fierbinte,
îi îmbrânțește'nainte—
o altă limbă...
țara se șterge la ochi și pașii și-i schimbă...

VALERIU CÂRDU

FRAGMENT AUTOBIOGRAFIC

Cobor din țarini plugărite de străbunii mei
Și-aduc voința lor drept zestre țărănească.
Mi-am dăltuit povestea'n inimă de stei.,
Cu slovă simplă, dură, grea și românească.

Copilărie n'am avut,
Că mi-au furat-o hoții tineretelor și-ai primă-
[verii.

Mi-aduc aminte ... A căzut,
Sub crucea mașteră a casnei și-a durerii.

Au deșirat mărgelele de vis și amintiri
Și mâna hoțului a stins luminile din pomul de
[Crăciun.

M'au ferecat în frângeri și loviri,
Cum l-au lovit, cândva, pe un străbun.

Un moș din neamul meu mi-a fost lăsat
Pe fila brazdelor un testament roman :
«Să fie strănepoate blestemat,
Acel ce-și lasă glia, țara și poporul».
De-atunci, în fiecare an,
A povestit ogorul
Învățătura luminatului țaran.

Când trec prin satul meu dela hotar
Mă'nchin troițelor crescute din lumină.
Și văd, aud și simt pe drumul secular,
Cum trec străbunii mei și se închină...

Ei vin să toarne, darnic, pe'ntins de arătură.
Potop de semne minunate și slăvite.
Desleg străbuna lor învățătură
Din țarini românești, neprihănite.

Străbunii mei trăesc și vin în fiecare an
Să-mi slovenească testamentul moșului cuminte
Ei ară, nevăzuți, cu pluguri sfinte,
Ogoarele din țara străluminatului Codrean.

ZĂRI VERZI

Neistovit. Străfulgerând. Și neînfrânt.
Frământ,
În teascul gândului de dor și foc
Icoana desenată'n veac de ape 'nvolburate
Și deslușesc o țară mândră, de noroc,
În glasul undei frământate.

Și chem să cânte'n zări cu mine și cu țara toată,
Feciorii toți un «Ștefan Vodă al Moldovei».
Ridică ochii urgisită gloată,
Să-ți torn durerea'n jarul slovei!

Ridică ochii'n zările străfulgerate de minuni,
Să vezi cum crește mândru chip de Căpitan.
Ridică-ți ochii, țară, bucuria să-ți aduni
Și să cânți în slava luminatului Codrean!

Că Învierea neamului pornește—primăvara,
Se-aud cohorte verzi cum tropotesc în zare.
Din lacrimile tale, țară, țară,
Vom împleni cununi de bucurii legionare.

INSCRIȚIE PE O CĂRĂ MIDĂ

Din lut frământ o cărămidă
Și suflet torn în inima de lut,
Că neamul meu e azi bătut
De vremi și ros de pământ.

Sunt vesel, cânt și iar frământ
Cu mine azi și cărămida cântă.
Spre zări pornește cald avânt
În melodii de muncă sfântă.

Zidesc senin, în clipa grea
Destin mai bun țaranului
Eu cred în Legiunea mea
Și'n steaua Căpitanului,

Viață din viață : două.
Și totuș una peste vreme.
Aș vrea acum, o lege nouă
Să aibă neamul care geme.

Îndemn înscris în litere de foc,
Cu mână de cărămidar.
S'aducă țării zile de noroc,
Povestea mea de legionar.

Aștept și eu primăvară
Să cânte val de flori prin luncă.
Știu : tabăra va fi o țară
Și țara tabără de muncă.

POVESTESC STEJARI...

Am izvodit stejar de vis în visul meu,
Luminat ca gândul și cu frunze de lumină.
Știa să povestească lin, de parcă Dumnezeu
I-ar fi dat cuvânt din vorba Lui divină.

Un ceteraș cânta sub poala lui de verde clar
Și-un pârâu s'a pripășit alături, numai să-l
[asculte.
Povestea spre seară, minunatul meu stejar,
Despre slava ardeleană multe...

Și l-au ascultat...
Tril din cântul ceterașului frumos,
Slovă depe scoarța sfântă și din veac,
Am furat din bogăția lui de moș sfătos
Și-am știut s'ascult, să nu vorbesc, să tac.

M'a purtat pe cărașie lungă—seculară
Și mi-a pus o flintă de haiduc pe umăr.
Să nu-mi fie drumul veacului povară,
Mi-a turnat în suflet doruri fără număr.

Și urc pe munții răvrătirii ardelene,
Cu pas înaripat și însetat de pisc.
Arunc athletic gândul meu—un disc—
Să spargă dur, urzelile viclene.

Pe aici au drumăit Nicola Ursu și Crișan,
Purtând desagă de isvor și soare.
Le-am împletit povestea în codrul ardelean,
Din frunze de stejar și lujere de floare.

La casa pădurarului—un moț spătos—
Asculți povestea Iancului, din fluer.
Ți-o spune, simplu și isteț—e moș sfătos—
Cu glas de vijelie, ca vânturile'n șuer.

Și crești, în clipa sfântă cu inimă de veac,
Soldat pe veșnicie armatei legionare.
În cripta vremii s'a trezit un rege dac
Și trăesc prin codri, viu, legende seculare.

Povestesc isvoare, fulgeră lumina, povestesc
[stejarii
Calea veacului e mare, unică și sfântă
Scriu, pe scoarțe de stejar, azi cronicarii
Și pădurea toată s'a trezit și cântă.

Căprioare sprintene de gând legionar,
Saltă și grăbesc urzeala ceasurilor ardelene
A trecut furtuna peste codrul secular.
Uite, cântă—un cor de slavă—minunate co-
[sânzene.

S'au trezit și scriu într'una cronicarii,
Doina Iancului străbate peste vreme, și—mi-
[nune!—
Toți ascultă... Povestesc stejarii:
A venit plinirea vremii, însoțita Legiune,

A pornit năpraznic, fulgerând o veste
Luminată ca lumina, și stejarul năzdrăvan;
Au pornit în zări stejarii ca pădurea din po-
[veste,
Să salute visul minunatului Codrean.

Cresc năvalnic, piscuri mari de sărbătoare
Și'n cetatea de lumină, slava ardeleană, cântă.
Oastea mare, verde, unică și sfântă
A pornit cu veacul, și stejarii toți spre soare.

S'a zidit din nou mândria'n tencuiri de veac
S'au trezit și scriu minunea, inspirați toți cro-
[nicarii.
Cântă Iancu'ntr'o poiană. S'a trezit un rege
[dac...
Despre slava ardeleană, povestesc stejarii.

ÎN ZIUA SFÂNTĂ, DOAMNE...

Am vrut să Te'ntâlnesc cândva în formă de
[moșneag,
Pe cărării de codru, să stăm puțin la sfat.
Să fim noi singuri: Tu și eu.
Eu, —om din lumea de păcat
Tu, —Sfânt și Dumnezeu.

Am fi vorbit de vis, de răstignire și' nvieri.
De azi, de mâine și de ieri.
Și colindând cu gândul prin luminiș de veac,
Tu, Doamne, să vorbești,
Iar eu să tac
S'ascult,
Cu toată zestrea mea de țarini românești.

Revoltele ar fi pornit tumult...

Când noaptea—ar fi coborât prin sate stră-
[moșești

În codrul unde dorm străbunii daci,
Ne-am fi făcut din nedreptate pat,
Și-am fi dormit flămânzi, ca doi studenți să-
[raci.

În zori, ne-ar fi trezit trompetele luminii
Și-am fi plecat,
Uitând și rănilor și spinii.

Am fi cioplit din lemn toiag de drum
Și drumetind prin zări de fum,
Ne-am fi oprit la poarta unui domn mai mare.
Desigur ne-ar fi dat afară,
Iar pasul nostru'ndrăgostit de zare
Ar fi bătut un drum de țară.
Și dacă la troițele străvechi ne-am fi'nchinat
[la chipul Tău,

Ne-ar fi scuiat automobilele parlamentare
Și oamenii crescuți în rău
Ne-ar fi închis.

A doua zi am fi dormit la închisoare—
Cum paragraful vremilor de azi ne spune—
Ca doi studenți înscriși în Legiune.
În urmă însă, Doamne, la o stână,
Ne-ar fi cântat ciobanul dac,
Tot cântece de vrajă din fluere de veac.
Și ospătați din sărăcia lui de munte,
Am fi pornit spre Țara Nouă.

Și s'ar fi stins alcătuirii cărunte...

S'ar fi ivit în zări de-argint Minunea
Și'n dimineți cu rouă,
Te-ar fi primit cu flori de slavă Legiunea.

Eu știu și simt că ne vom întâlni,
Iar dacă stau să mă gândesc la ziua sfântă
Aud cum peste vremuri cântă
Cohorte verzi și pline de senin.
Plinirea vremilor așa va fi:
Eu știu și simt că ne vom întâlni,
Amin.

RUGĂ

Doamne,
Din țara fără cântec și prinsă'n zări cernite,
Trimit un glas de rugă sub patrafir de jale.
Să-i împletești destin aparte din zile măestrite,
Că gândurile noastre sunt toate ale Tale.

Feciorii noștri, Doamne, creșcuți în închisoare
Te-au proslăvit, cucernic, în zid de mânăstire.
Înseamnă-le viața cu Buna Ta Vestire
Și hărăzește-le, cu anii, o zi de sărbătoare.

Peste arsura răni—alin—o izbăvire,
Un dar desprins din țara azurului întins
În zări să lumineze tot focul lor nestins
Să ctitorească'n vreme popas de împlinire.
Trimite ceasul mare, în zodie de an,
Să se'mplinească dorul din piepturi sbuciu-
[mate.

Coboară gând de slavă în taină de lăcate—
Feciorii toți așteaptă un glas de Căpitan.

Iar va doini, din fluer, pe brazda lui, plugarul
Cu ochii duși spre Tine, în dimineți cu rouă.
Și imnurile noastre vor înfrăți hotarul,
Cu doinele aprinse cântate'n Țara Nouă.

ÎNSCRIPȚIE PE UN ZID MÂNĂSTIRE

În anul una mie șase sute,
Voroava noastră simplă în piatră o zidim,
Grăesc într'ânsa duhuri nevăzute
Și-am însemnat-o eu : monahul Nicodim.

În slova mea de caligraf domnesc
Voi veți citi izvod de vremi mărite.
Vor răsădi pliniri în neamul rumânesc
Voroavele de azi în piatră dăltuite.

Prin vitregii și ceasuri grele
Eu văd în cartea vremilor un an,
Citesc în crugul înflorit cu stele
Poveste luminată și chip de Căpitan.

Voinicul ăsta din zodii și povești,
De-or trece veacuri trei, se va ivi,
Crescut din aspre zări moldovenești,
Și leagăn de mărire, cu spada, va zidi.

Feciorii lui vor crește din lanțuri și zăbrele,
Irozi, vor cere sânge la mesele cu vin.
Dar, iată, lege mare în scrisurile mele :
Nu vor muri feciorii. Vor învia. Amin.

SCRISOARE DELA VĂRUL GHEORGHITĂ

Vere :
Îți scriu din satul nostru bănățean
Scrisoare însemnată cu salutări frățești.
Să-mi scri și tu ceva, de țară și de Căpitan
Și să-mi vestești, măi vere, cum trăiești.

În sat,
Flăcăii s'au înzdrăvenit în legea sfântă
Din cuibul lor de rugă și de vis curat.
Ionuț al meu salută, măi, și cântă !

La primăvară mă logodesc cu moartea,
Și vitejia'nscrisă, pe cruci, în cimitire.
Ași vrea să știu ce zici, să-mi scri trei șire.
Dar, să nu uiți, trimite'n grabă cartea.

Vărul Niculae a murit. S'a dus
Cu visul biruinții cuibărit sub pleoapă.
Chipul Căpitanului, ne-a spus,
Să fie lângă el, pe piept și'n groapă.

Ție ți-a fost drag din cătănie,
Că era cuminte și viteaz, Niculăiță.
.....
Multă sănătate îți trimite ție,
Vărul de departe și subscris : Gheorghită.

OMUL NOU

Simt cum se despică vremurile'n două,
Văd cum crește peste vreme, țară nouă,
Mare, cât hotarul gândului însulițat spre zări.
Dúdue-aud-răscolitor, în depărtări
Glas de Căpitan, stăpân pe vânători.

Legea mea, merinde drumului, o scriu
Cu spada vrerilor, în veacul viu,
Așa cum vreau, cum simt și cum o știu.

Căpitanul vieții mele : fapta.
Încăerat, năprasnic—luptă dreaptă—
Urc visul uriaș, din treaptă'n treaptă.

Vonic, vremilor odihnă nu le cer
Mărșăluiesc voios prin frig și ger
Cununând pământul cu semnele din cer.

Cânt,
Imnul cel mai rumânesc și cel mai sfânt
Șoptit de străbunii mei din pământ.
Trec, haiduc viforos, din rană'n rană
Și luptei nu-i cer răgaz, și nici pomană.
Geme, sub pasul meu, lumea vicleană.

Așa mă vreau : Istoriei cătană.

Năimesc vreri din străbuni neodihniți
Și le port în pumnii sângerăți și chinuiți,
Alături de camarazii mei huliți.

Majadahonda, legământ și spadă,
O simt când vine moartea la paradă,
Sunt gata oricând. Sănătate, baricadă!

RADU GYR

MORMÂNTUL CĂPITANULUI

«De-acî nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
și Veacul care curge peste țară
începe din cenușa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfînta-ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Înviere,
prin tine luminăm de Veșnicie.

Prin tine bem, setoși, din Mântuire
Prin tine doar, ne-am curățit de sgură...
Isvor ne ești și cină și zidire
Și patrafir și cuminecătură...

Ești azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă.

Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră'n aur ferecată,
dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirnă și balade,
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și ne preschimbă'n torțe și în spade.

Cu duhul tău—mireasmă de grădină—
ne miruim sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
și ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni de închsoare;
și rănilor din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta, mișeii și viclenii,
și se vor bate'n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,

Mormântul tău, gemând, să se ridice
și duhul tău, țâșnind din Veșnicie,
într'un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!»

TUDOR ARGHEZI

SUIȘ

Tu ești asemeni celui care
Te-a frământat, te-a căutat și născocit
Și semn izbit în tine-a'ncremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ce-atinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer,
Printre aramă, cremene și fier :
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuiește'n lespede schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactit,
Din veac cu toate fiind nepotrivit
Și aripile strânse fiindu-i călătoare.

Tu știi tăcea când este de tăcere
Și'n toată ora'nalți câte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Neliniștit de greaua lui putere.

Știi suferi, iubi și mângâia,
Îndepărtat de oameni și de tine,
Dar bucurii tânjite și suspine
Nu aburesc oțelul și sticlirea ta.

VASILE POSTEUCĂ

PROFETUL

«VOM ÎNVIA, VOM BIRUL»
(Corneliu Codreanu)

Impărăția Ta, se vede, nu-i de-aicea
Pe unde gându-și sbârnaie elicea
Și omu-și poartă grijile mărunte.
Tu vii de sus, de dincolo de munte...

Mai porți și astăzi colb de zări pe mână
Adus pentru mulțimea nestăpână.
Arhangheli îți mai stăruie'n aripă,
Dar lumea oarbă te-a zidit în clipă.

De-aceea când pornești pe verticale
Ei își încrută sufletele goale
Și-ar vrea să scrie anul pe hotar.
Nu au în inimă itinerar...

Când foamea lutul năvălit li-l roade,
Te-ademenesc cu vrăji de prin balade,
Dar ciuda'n sânge li se'nvârte daltă
Că prea miroși a lumea cealaltă.

Prea sună a meteahnă și a toană
A guverna din temniți și prigoană.
Aste minți nu te pricep, uituce,
Cum birui tu prin moarte și pe cruce.

Ei te visează la Ierusalim.
E veșnicie numai că trăim
Și de li-i sta în cale și'n pofidă,
Ei te vor vinde și-or să te ucidă.

Mă uit în ochi la dâșii, cum te-ascultă
Și văd pădurea răsvrătită, smultă
A sfințelor lor visuri ce le pier.
Nu le mai spune basme despre cer.

În cugetarea lor de pulbere și iască
Ei vor să'nvingă și să'mpărățească.
Domnia ta nu le-a adus plocon,
La nimeni, nici mărire și nici tron...

De-aceea vremea neagră care se deschide
Le face cina numai sânge'n blide.
Tu dă-le inima, imaș, s'o pască
Prin veacuri să Te cânte și să crească.

Eu Te'nțeleg și te privesc cu groază.
Te-ai risipit în mine ca o rază.
Eu Ți-am spălat piciorul pe degeaba
Să port muri cu tine ca Baraba...

Te văd o clipă și recad în noapte,
În mii de bube negre și răskoapte.
Ajuns în ceruri să mă chemi pe nume,
Căci lumea ceea-i tot aici în lume...

Altarele mulțimii fără vetre,
Tu să le pui pe umerii lui Petre
Și cheia zăvorăște-i o'n cuvânt.
Cu Tine umblă cerul pe pământ...

LEGENDĂ

29/30 Noembrie 1938

Și-o să ne zidim, măi frate bun, zidim,
Departa, undeva'ntr'un țintirim,
De nimenea știut și fără cruci.
Și-om fi prin codrii stelelor haiduci
Cu mantii de azur și roibi în zale,
Noi cruciații tineri ai Măriei Sale...

Va crește noaptea, zilele-or să scadă,
Ca pentru-o nouă trecere'n baladă.
Albastre ploi ne vor bruma'n uitare,
Pe țărnul lumii noastre viitoare...

Cânta zidarul meșter și scria,
Pe cerul nou cu viața ta și-a mea,
Cu sânge, cu noroi, cu vis și oase,
Și toate se făceau iconostase.
Și nu s'au pus nici cruci nici țintirime,
Să nu mai plângă'n urma noastră nime.
Și noi ne-am dus, măi frate bun, ne-am dus,
In basmul care încă nu s'a spus...

Pe lume se făcuse ora șase...
Și'ngenunchiară cei rămași în case
Pe drumuri, în biserici, pe ogoare;
Căzuse spaimă și'ntuneric mare...
Doar rănilen'ndoite de povară,
Se înălțară'n ceruri și'nviară,
Strigoii din prigoane, fără vatră,
Cu sângele strigat din piatră'n piatră,
Pe ziduri aburcați și pe cupole
Cădelnițau pe zări aureole...

Iar meșterul de-asupra pe cetate,
Scria cu sânge stele lămurate.
Scria psaltiri și îngeri și icoane.
El unul singur pentru milioane...
Luminii ochilor i-au zis vopsele,
Iar părul blond îl prinseră'n penele...

Dar când răsare soarele și-apune
Prin veacuri se svonește a minune
C'ar crește'n inimi o cetate.
Cetatea trupurilor sfărâmate...

N E N O R O C

Te-aud cum te sbați și mă chemi
Prin nopțile triste și lungi,
Și-alergi și nu mai ajungi...

Cu mâinilen'tinse spre zări
de-odată te-oprești și ascuți,
De parc'ai surprinde chemări
Prin anii sălbateci și mulți.

Apoi îngenunchi și te'nchini
Ducând peste cer și veleat
O neagră cunună de spini,
Un vis cu luceferi uitat.

M'aplec peste ani și te-aud
E parcă strigătul meu,
Sub scrâșnet de lacăte crud
Mereu mai departe, mereu...

T Â N C Ă B E Ș T I

Bucură-te, mânăstire,
De Arhanghelul ce-ți vine,
Ca să-și zidărească'n tine
Inima ca o psaltire...

Și să-ți toarne'n temelie,
Pentru vrerea lui de soare
Mucezită sub zăvoare,
Cântece de veșnicie...

Arde'n fund de heleșteu
Steaua lui ca o comoară.
Numai el trăiește'n Țară,
Numai el și Dumnezeu...

Și-o să vină, mare, mire,
Cum stă scris la Domnu'n carte,
Peste veac și peste moarte,
Bucură-te mânăstire...

ION ȚOLESCU

FĂȚ FRUMOS DIN CODRI

Când au venit apostolii de Geți în Carpați
Zicând ca să'mpartă duh la'mpărați,
Au aflat în codri de Făt Frumos
Că'nainte de ei cunoștea pe Cristos.

Spunea că-l cunoaște din tot tărâmul
Cum cunoaște pulberea drumul,
Din tot tărâmul, din toate vremurile
Cum cunoaște pământul cutremurile.

În țara lui verde, icoană vie,
Creștea anafura pe câmpie
Și lacrima Dunării-i era aiasmă
Și fruntea Rarăului catapeteasmă.

Și i-au fost spus apostolii să facă minuni
Și el turna cu vin peste gropi de străbuni;
Le-a aprins lumânări și tămâie
Și le-a pus colivă la căpătâie.

Și parcă l-ar fi prins în cer cu pecete
C'au pogorât și'n el atunci două vieți
Și când îl stingea moartea ca pe-o făclie
Îl tot aprindea o pasăre cu apă vie...

Așa trecea el cu trupul prin viață,
Pentru a noastră schimbare la față,
Ca sămânța ce putrezește'n ogoare
Să dăruiască pământului floare;

Și-așa-i pierea'n inimi lumina feții
Ca luceafărul dimineții
Ce și-a făcut din cerul zilei veșmânt
Pentru regina nopții depe pământ.

DIN CARPAȚI

A coborât Leroi Domn din Carpați
Pe cal alb cu dârlogi argințați,
Spinten ca săgeata, ca focul,
De nu-i aflai locul.

Mâna'n coamă i-a pus
Și-a sărit drept în sus
Și l-a prins cu pinten din scară
De-a pornit uragan peste țară.

Și-a chemat plugărași de prin sate
Și-a venit țara pe jumătate...
I-a mai chemat odată
Și-a venit țara toată.

Dar nu erau plugărași
Că erau ca haiducii cetași,
Cetași cu țindră și cu opinci
Și-a ales dintre ei cinci,

Credincioși cum sânt câinii la stână...
Unuia sceptru de sftenic i-a pus în mână.
Și s'au prins cu toți să răstoarne
Inima țării cu bucium și goarne.

Și creșteau, mare, creștea...
Lacrimile'n holdă grea,
Grea la spic, mlădie'n pai...
Ține-o, Doamne, cui o dai!

Sfârc de bici bătut în zece,
Trece luna, vara trece...
Sfârc de bici bătut în opt,
Holdele că s'au fost copt...

C'a dat soare mult de sus
Depe fața lui Isus
Și rod mult a dat de jos
Pentru fața lui Cristos.

Și'nspre arie duceau grâiele carele
De credeai că duc soarele
Că plăvanii 'ntindeau nările'n vânt
Să prindă'n ele duh din pământ...

Dar la treer, cirip, cirip,
Nu mai gurluiau fetele fel și chip,
Că nu era treerătoare ca'n delniță
Ci era temniță...

Și grâul curgea, dar nu curgea grâul,
Curgea sângele ca pârâul...
Și s'a aflat și neghină
Printre boabele de lumină...

Neghină, neghiniță,
Din mișelnică viță...
Și s'au dus la vânturătoare
Cu tot grâul în care...

Și-au vânturat de toate
Trei zile și peste ele zece'nchiate
Și-au trecut neghina prin fier și arșiță
Până'ntr'a șaptea spiță.

Și s'au dus cu grâul la moară
Unde din părinți măcinară...
Iară moara depe clină
Când văzu atâta lumină,

S'a smucit odată din șale
Și-a luat-o cu vântul peste tarlale
Și striga morții, striga,
Să se uite la ea...

Și-au venit câmpuri cu râuri multe
Să i se'nchine și s'o asculte...
Munții toți i-au căzut la picioare...
Și de-atâta lumină mare,

Pădurile'n vânt
Răsunară
Parc'ar fi trecut Ștefan Vodă cel Sfânt
Peste Țară.

H A I D U C E A S C Ă

Zice-se că'n sus pe Lotru
De-ai urcat, să tot te'nchini
De cum fiarele din codru
Te primesc în vizuini...
Și că'ntr'una'n viers de jele
Grăiesc fruzele'ntre ele
Tot de focul țării mele...

Sus pe Lotru unde'n codru
Printre munți cătat de oaste
Haiducește Plumbi în Coaste...
Zice-se de ani de zile
C'ai fi Tu, Sîn Mihaile.

SĂRAC CU DUHUL

Că'nt'r'ale tainei sânt sărac cu duhul,
Eu cânt acele biruinți sublime
Care-au cutremurat văzduhul
În glasul corurilor heruvime.

Prin vremuri pe pământ duc eu
Lumesc ecou din glasu-acei
Care-a strigat pe ceruri «MI-HA-EL»
În jurul tronului lui Dumnezeu.

Eu cânt sub flamurile-acelui nume
Semnalul trâmbițelor de război
Și'n zale verzi străbat prin lume
Cu Legiunea îngerilor noi,

Cu Legiunea îngerilor care
Au izgonit icoanele răzvrătitoare,
Pe Lucifer care azi arde
Într'ale umbrei pământești stindarde...

Cu regi și gloate împletindu-și rangul
El peste mine-a'mpărățit cu ștreangul
Înstăpânindu-mi inima și sborul
Cu glonte și crematoriul.

N'OR FI PREA SFINTE LACRIMILE MELE

De-am luminat n'am împărțit lumină
Ca lumânarea caldă și blajină

Nici mâna mi-i de rugăciune frântă
Ci că m'am luat cu diavolul la trântă...

N'am luminat ca nopțile cu stele
Ci-am luminat ca trăsnetele grele,

Că n'am privit și nici n'am tras pieziș
Numai la cer senin și luminiș

Ci L-am privit în față pe Cristos
Cu uitături de câine credincios,

Cu lacrimi reci ca grindina din ploii
Când cade peste coase de eroi...

Când plâng în hohot cerurile sfinte
Îngenunchiate lângă oseminte...

N'or fi prea sfinte lacrimile mele,
Dar port mânia cerului în ele,

Când spadă-și face din mormântul meu
Arhanghelul lui Dumnezeu.

«CĂ TU EȘTI CĂPITANUL»

(Ion I. Moța)

lui Corneliu Zelea Codreanu

Că eu mă duc în Spania departe
Să duc vlăstar din crezurile-ți verzi,
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte
Mâhnit nu fii că fratele ți-l pierzi...

Mâhnit nu fii; că tu ești Căpitanul!
Sub spicul jertfei mele-al tău ogorul!
Și de creșură holdele și lanul,
Din grâul tău eu sânt semănătorul...

Ci doar aprinde undelemnu'n candeli
Din legământul meu de fier și sânge,
Cum păzitor, din suflet de Arhanghel,
A luminat în pieptul meu un înger...

O jertfă care nu ne mai desparte...
Și mărturie-o pun lângă Isus!
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte,
Voi coborî cu moartea ta de sus.

UMBRA TA, CĂPITANE!

Căzură pașii umbrei tale grei
Sub crucea nopții Sfântului Andrei
Și peste tine șapte tone-au pus,
Să nu te fure, au spus, ca pe Isus.

De-atunci în noi cu fiecă mormânt
Se'nalță'n vreme munții fremătând...
Din noi cu pruncii legănați la sân
Ca frunza'n creanga codrului bătrân,

Ca freamătul pădurilor adânci
Inima ta se'nalță'n noi de-atunci...
De-atunci cu umbra ta în noi străbate

Lumina morții tale'ngemădate
Cu busuiocul sfânt de la icoane,
Mireasma jertfei tale, Căpitane!

D. BACU

CĂPITANUL

Când începu să cânte,
Pământul își rupse izvoarele luminii.

Îl simțeam clocotind năvalnic
În doinele frunzelor
În iarba câmpiilor
În murmurul vântului
Împărat, slugă,
Usturător ca biciul talazului
Dulce ca mierea din faguri.

Nimeni nu s'a mirat
Dece a trebuit să vină.

Îl plămădiseră lacrimile
Așteptarea credința și dragostea.
Îl crescuse glia în taină,
Risipit în cântecul cosașului,
Legănat între coarnele boilor,
Adormit în murmurul fusului.

Când începu să cânte
Prinseră de veste pruncii în poarnă.
Sâmburele grâului
Țâșni mai de vreme
Să-l vadă trecând pe cărare
Mire.

Îl aștepta în noi
Visul străbunilor
Îl chema din noi
Tinerețea.

Dece se'ntunecă amiaza
Dece spumegară valurile,
Plânseră doinele, iarba și vântul?
Dece se'ntoarse'n glie'napoi
Puiul de grâu?

Dece? Dece?

Zagazurile ruginii
Îi otrăviră fântâna
Și coasele întunericului
Îl retezară...

Dar cântul vuește și-acum
Prin miriști, prin ramuri
Prin temniți
Și crește
Izbavă și hrană
Din lacrimi, din taină
Din rănile neamului.

*Celor ce odihnesc acum nu
se știe unde—uciși odată la
Țâncăbești, și a doua oară în
Valea Piersicilor, lângă fortul
Jilava—la un pătrar de veac.*

Semnul vrerei tale
Chezășia vremii de mâine
le-ai zămislit într'o noapte de Sântandrei
când pentru prima oară
ștreangul a deschis floare!
Floare albastră
floarea cerului
floarea iertării.

Glia te-a primit înapoi
în sânu-i rece
să-i dai căldura și dragostea
tinereții fără de bătrânețe.

De atunci
floarea piersicului e mai mirositoare
și fructul mai plin.

De atunci
celulele Jilavei sunt mai calde
și pumnul paznicului mai stângaci.

De atunci
peste Valea Piersicilor în durere
odihnește Lumina.

Iar în fiecare noapte de Sfântandrei
o floare albastră
scutură treisprezece petale calde
peste răni ce nu se vindecă încă...

ALBERTO CRESPO

A CORNELIO ZELEA CODREANU

Noche robó el silencio de la autora
al triste mar, sepulcro de los peces,
por tí no más, Cornelio desdichado.

Grande fué tu destino inacabado,
prendido en el perfil de la agonía
tremenda y firme de tu Dios llorado.

Rumania siente la pérdida estela,
su rosa de los aires, su esperanza,
quemada al fuego de tu misma sangre.

Capitán, mi palabra se resiste
a dar cauce a la gloria del silencio
fecundo y triste de tu vida ausente.

Quiero en las horas proclamar tu nombre
al oscuro jurado de los vientos,
al camino sin lenguas de los nautas.

Al Señor, Dios eterno de los rumbos ;
al lecho de los ríos, al sendero
múltiple y guerrero de los ángeles :
En nombre de tu tierra redimida.

Se ha perdido la nota de los astros ;
canta, gloriosa ya, la tierra toda
tu esplendente y altísima presencia.

Los hombres olvidaron tu palabra ;
ya no quieren tu voz enardecida,
y esconden en las rocas tu mirada :

Volvieron al arado y a las rosas,
en un mudo cortejo, las espadas.

Lozana vida que a la luna asoma
entre un canto de lirios olvidados
a la luz estelar de las auroras.

Carne con voz de estrellas vengadoras,
claros paisajes, que al amor robados,
violencias lloran del honor cumplido.

Es el fin del recuerdo y la nostalgia,
la muerte de los hombres, sin sentido,
al trágico nacer de la esperanza.

¿Por qué no el mundo se estremece y vibra?
¿Por qué lloran los pinos de los montes,
los álamos del valle, y las encinas
la amargura solemne de los bosques?

¿Por qué del cauce beberán las aguas
la liturgia sagrada de las piedras
rescatada en alegre epifanía?

Es que el ser ha crecido en sus entrañas
con fuerza y voluntad de dar al mundo
el pulso medular de las montañas.

¡Oh vida redimida en las alturas,
firmeza y gloria con la muerte halladas
y en lápida celeste ya dormidas!

¡Oh sombras en la noche iluminadas
con luz de estrellas que sembró el silencio
en las sierras, en los mares y en los cielos!

Ocúltanos con tu cumplido verbo,
Señor, las nubes y los astros rojos,
memoria bienandada de su duelo.

Enciéñenos las venas con tu fuego;
da a los muertos la gloria de tu vida
y a los vivos la muerte de tu ausencia.

Da tu sed a la entraña de las aguas,
y tu voz a los hombres de la tierra,
y tu olvido al camino de la espera.

Y así, Señor, ardiente y peregrino,
en la tumba del surco estremecido
buscó reposo y vió, desconocido,
memoria y muerte: singular destino.

¿Por qué lloran los pinos de los montes,
los álamos el valle y las encinas
la amargura solemne de los bosques?

El ser que ha muerto, en las montañas yace.
Paz al silencio de la nieve yerta;
olvido y sombra que en nosotros nace,
y hoguera y gozo de venganza cierta.

KARL HAUSHOFER

IHR CAPITAN (*)

Wir mochten, wenn wir Schicksal ueberdach-
[ten,
nicht groess'res Glueck, nur groess'res Leid
[betrachten.

Da sah uns ernsten Blicks Ihr C A P I T A N
mit Augen voller Edeltrauer an,

uns mahnend: Was Euch immer mag ges-
[cheh'n,
kann es vor meinem Opfergang bestehn?

Aus solchem Geist habt Ihr mir greisem Mann
viel Gutes und viel Liebes angetan.

Seid sicher : kehrt er frei hinaus in's Leben,
vergisst er nie, was hier ihm war gegeben !»

(* La Dachau în 1943 bătrânul savant al Geopoliticei,
prof. Karl Haushofer, fost președinte al Academiei Germa-
ne, dă în manuscris această poezie a sa legionarilor închiși
ca și el acolo, în temnițele naziste.)

CUPRINSUL :

ARON COTRUȘ:

1. Țară *pág.* 11

VALERIU CARDU:

1. Fragment autobiografic 41
2. Zări verzi 44
3. Inscripție pe o cărămidă 46
4. Povestesc stejarii 48
5. În ziua sfântă, Doamne 52
6. Rugă 55
7. Inscripție pe un zid de mănăstire 57
8. Scrisoare de la vărul Gheorghită 59
9. Omul nou 61

RADU GYR:

10. Mormântul Căpitanului 65

TUDOR ARGHEZI:

11. Suiș 71

VASILE POSTEUCĂ:

12. Profetul 75
13. Legendă 79
14. Nonoroc 81
15. Tâncăbești 83

ION ȚOLESCU:

16.	16. Făt Frumos din codri	87
17.	Din Carpați	90
18.	Haiducească	95
19.	Sărac cu duhul	97
20.	N'or fi prea sfinte lacrimile mele	99
21.	Că tu ești Căpitanul	101
22.	Umbra ta, Căpitane	103

D. BACU:

23.	Căpitanul	107
24.	Lumina	110

ALBERTO CRESPO:

25.	A Cornelio Zelea Codreanu	115
-----	----------------------------------	-----

KARL HAUSHOFER:

26.	Ihr Capitan	123
-----	--------------------	-----

S'a tipărit această carte
la 13 Septembrie 1964 în atelierele
Gráficas Benzal, Madrid, Virtudes, 7,
în 500 exemplare

COLECTIA DACOROMANIA:

<p>ION TOLESCU Arhanghelul Mihail POEZII 1959</p>	<p>Memorial Legionar Cartea Mortilor Legiunii «ARHANGHELUL MIHAIL» 1960</p>	<p>D. BACU AIUD POEZII 1961</p>
<p>ION PROTOPOPESCU IDEALUL ESEURI SI ARTICOLE 1962</p>	<p>OFRANDĂ POEZII DIN ÎNCHISORI 1963</p>	<p>D. BACU PITESTI CENTRU DE REEDU- CARE STUDENTEASCĂ 1963</p>
<p>DORINA IENCIU ARIPI DE LUMINĂ rime si poeme în proza 1963</p>		

